

והרי תשלום חמשת הסלעים אינו נחשב אז כ"פרעון חוב" של התחייבותו בשטר, אלא הוא קיום מצות פדיון הבן. כי כאמור, השטר שמסר לכהן אינו שטר התחייבות, אלא שטר עדות, בחתימת שני עדים, על שהוא חייב חמש סלעים לכהן, ואכן כך הוא עושה כאשר הוא משלם לכהן חמשת שקלים, אך אינו נחשב אז כמי שפורע את ההתחייבות בהודאתו בשטר! (2)

ורוחה הגמרא את הראיה:

שאני התב, שונה הוא הדין שם, בפדיון הבן, שכתובת ידו בשטר מועילה אפילו לריש לקיש, ואין להביא משם ראיה למחלוקת רבי יוחנן וריש לקיש בשאר מקומות, היות **משועבד** ליה אבי הבן לכהן, שהרי מחוייב הוא ליתן לכהן את חמשת הסלעים **מדאורייתא**, אפילו בלי הודאתו של האב.

והיות שאין כתיבת הודאתו בשטר יוצרת את החיוב, אלא היא רק הודאה על חיוב שכבר קיים, מודה גם ריש לקיש לרבי יוחנן שמועילה הודאתו בכתיבת ידו.

ואין זה דומה לשאר המקומות, שסבור בהם ריש לקיש שאין הודאתו בכתיבת ידו בשטר עדיפה על אמירתו, שאם לא ייחד עדים להודאתו, אין הודאתו הודאה.

ותמחה הגמרא: **אי הכי**, שבפדיון הבן מועילה הודאת האב בכתיבת ידו לכולי עלמא, משום שהוא כבר משועבד לכך מן התורה, ואין הודאתו הכתובה יוצרת את

ומשנינן: מה שכתב האב לכהן בשטר "אני חייב לך חמש סלעים", לא כתב זאת כדי להתחייב לו, אלא רק **כדי לברר לו כהן** מסויים, שהוא מתחייב שיתן לו בלבד את חמשת הסלעים, ולא לכהן אחר.

ומקשינן: **אי הכי**, כיון שאמרת, שהיות ומן התורה הוא משועבד לו, אין הודאתו בכתיבת ידו נחשבת ל"הודאה" המחייבת, נמצא שכאשר הוא ישלם את חמשת הסלעים לכהן, אין הוא פורע חוב של הודאתו בשטר, אלא הוא תשלום של פדיון הבן. ואם כן, **בנו** — **אמאי** אומרת המשנה **שאינו פדוי**?

ומתרצת הגמרא: כונת המשנה היא **כדאמר עולא**.

דאמר עולא: **דבר תורה**, מי שכתב לחברו שטר חוב על חמשת הסלעים, **בנו פדוי** — **לכשיתן** את חמשת הסלעים לכהן.

ומאי טעמא אמרו במשנה **שבנו אינו פדוי** אפילו לכשיתן?

גזירה גזרו חכמים שלא יועיל פדיון שכזה, **שמא יאמרו** אנשים "פדין בשטרות חוב".

כי חששו חכמים, שיבואו אנשים לטעות

2. התוס' תמחו, שאם נתן לו שטר חתום על ידי עדים, הדבר הוא פשוט שהוא חייב ליתן לו בדבריהם.

2. התוס' תמחו, שאם נתן לו שטר חתום על ידי עדים, הדבר הוא פשוט שהוא חייב ליתן לו בדבריהם.